

Draka

Witôjta! Jô sã zwiã Draka. Jem tószã i robiã w mùzeùm.

Gwësno to waju dzëwùje – pies je mùzeòwnikã?!

Mùszita wiedzec, że kòzdi tósz mô do zjisce- niô swòjã misjã. Sã psë, jaczé ùrodzëłë sã pò to, żebë pòcesziwac smùtné dzecë. Niejedne rasë tószów retają lëdzóm zëcé, a jinszé pòmôgają chòrim abò niewidzącym w jich codniowim zë- cym. A jô jem mùzeòwim prowadnikã! Mój wasta gòdò, że mést jem nôbarzi kùltu- ralnym psã w Pòlsce!

Jesta wierã czekawi, gdzie mòżeta mie pòtkac? Ju wama gòdóm, a tak pò pròwdze szczekóm, haù, haù! Jem prowadnikã w **Nôrodnym Mùzeùm w Bãdominie**, jaczé je krótkò Kòscérznë. Mòje Mùzeùm znóm baro dobrze. Móm òbwàchóné tuwò kòzdi nòrt! Kòchóm pòchã stòrëch dokùmeńtów, òdjimków, òbrazów, méblów. Znóm téz całi nôrodny himn Pòlszczi i pòznòł jem historiã wikszoscë ekspònatów.

– Haù, haù, nie wierzita mie? To pòjta za mnã. Pòkòżã wama mój lubòtny zabëtk. Ale nôprzód chcemë wińc bùten. Chcã, żebë wa ùdrzelë bùdink, w jaczim je Mùzeùm.

Mùzeùm Nôrodnégò Himnu nalòzò sã w **szlachecczim dwórkù, jaczi w latach 1740-1785 stëchòł familii Wëbicczich**. Wierã tuwò ùrodzył sã **Józef Wëbiccz**, ùtwòrca pòlszczégò himnu, jaczi je zwóny jinaczi Mazurkã Dąbrowszczégò. Òkòma dwórkù je ògard, gòspòdarczé bùdinczi, a dali rozkòscérzają sã łączy, pò jaczych rôd biegóm, kòpiã dzurë i nëkóm za zajcama.

A to mój lubòtny płotnik, jaczi niejedny lëdze zwiã zëwòpłotã. Hmmm, pò pròwdze kòchóm jegò pòchã.

Ròczã do westrzódka, do jedny z wëstòwkòwëch zalów. Òbezdrzëta sã wkól. Je tu wiele czekawëch i pëszo wòniącëch zabëtków, np. ten kachlowi piec ze snòżima zdobieniama abò **szëfòniera z 1830 abò 1840 rokù**. Mébel ten wierã pòchòdzy z Niemców i – wierzëta mie – bëlno pòchnie.

A co to je szëfòniera? Chtos z waju wié? Czej jô bë òprowòdzòł wanogã psów, to bëm kòzòł jima òbwàchac ten mébel, ale wa ni mùszita tegò robic. Sadnijta. Terò kąsk wama ò nim òpòwiém. **Szëfòniera szlachùje za kòmòdã**. Je to wãsczi i wësò-

czy mebel z wszelejaczima szeflôdama, jaczé są jedna nad drëgą. Ôpiérô sã na niszczich nogach. Służëta do trzimaniô drobnótów białczënégò òbleczeniô, bielëznë, sztofów, bizuterii, papiórow. **Ta szëfòniera mô jaż szesc szëflôdów.** Wszëtczé są snôżo zdobioné. Chcemë sã przëzdrzec tim zdobienióm w drobnótach.

Na kòzdi szëflôdze ùzdrzita wijacé sã roscënë: **kwiatë zwònczi i pòlné maczi.** Na westrzódkù je zamkłô królewskô kòrona, z jaczi wëchòdzą lëstë akantu (akant je zdobną roscëną, chtërny lëstë ju w stòrodòwnëch czasach bëtë wëzwëskiwóné w kùńszce jakno zdobny mòtiw).

Te òrnamëntë są zrobioné **techniką intarsje**, to je dekòrowanim i òbkłòdanim wiëchrëznë mébla jinyma gatënkama drzewa. Pòlégô to na **wëcynanim dekòracjów z cenczych sztëczków drzewa i naklejiwanié jich na wiëchrzu mébla.** Ta szëfòniera je w całoscë zdobionô tą techniką. Kwiatë i lëstë wãgòrzã sã pò całi ji wiëchrëznie. Jak sã dobrze przëzdrzita, to na bòczny scance bãdzeta widzec mòtilka, jaczi prawie przëlecòt i mô chãc sadnãc na jednym zwòneczkù. Westrzód pòchnacëch kwiatów schòwòt sã téż ptòszk. Zarò zacznie piãkno spiewac. Mébel dodòwkòwò zdobią złoconé òkùca, np. **òkrãglé chwëtòczi (antabë)** w pòstacje wiònka abò tòrcze, co chronią dzurã do klucza.

Widzy mie sã wãchanié, przepròszóm, òbzëranié najich méblów. Ale terô czëjã, że jem ùmãczony i zaczinô mie bürbòtac w brzëchù. Mój wasta ju gwës rëchtëje dlô mie pòtnié. Wròcóm tej do gabinetu. Tam robòtnicë Mùzeùm pòsmùkają mie pò chrzebce, a na pòtnié pòzdajã w swòjim leżawiszczu.

Jeżlë wama sã ùwidzało mòje Mùzeùm, to czekóm w Bãdominie!

Draka